

Cu chipul tălmăcim gândurile într-o limbă fără sunete [...] Îmi dau seama că știi foarte puține despre lumea aceasta în care te voi conduce. [...] Când voi termina, cred că vei simți exact ceea ce simt și eu.

Sunt atât de multe lucruri de spus despre Cele nouă chipuri ale inimii încât nu doar că nu știu cu ce să încep, dar nu știu nici ce să spun și ce să las ca fiecare să descopere pentru sine.

Această carte are capacitatea rară de a mă transporta senzorial, în sensul că de fiecare dată când citesc din ea am impresia că e vară, iar eu sunt în concediu și stau undeva la umbră, în natură, savurând poveștile spuse cu atâta măiestrie. E ca și cum o pânză magică s-ar țese în jurul meu. E ciudat, n-am mai simțit asta niciodată.

Anita Nair a conceput acest roman, sau cel puțin așa mi s-a părut mie, după tehnica kathakali. Acesta este una din cele mai vechi forme de teatru-dans din lume și își are originile în sud-estul Indiei, în statul Kerala, fiind o reprezentație de grup în care dansatorii joacă diferite roluri în piese tradiționale bazate pe teme din mitologia hindusă, în special din Ramayana și Mahabharata. Tehnica kathakali reprezintă un limbaj al gesturilor extrem de dezvoltat, prin care artistul poate reda fraze și chiar povești întregi. Spun că romanul este conceput după aceeași formă pentru că ceea ce se întâmplă este privit din interiorul personajelor și se bazează pe gânduri, senzații și mai ales gesturi. Protagonistii între ei își spun foarte puține lucruri și, de cele mai multe ori, ceva total diferit de ceea ce gândesc. Un alt motiv pentru care cred că s-a urmat această tehnică este că pentru a putea înțelege un spectacol kathakali trebuie să cunoști foarte bine mitologia hindusă, iar pentru a înțelege acest roman trebuie să cunoști foarte bine cultura indiană. Motiv pentru care eu am impresia că, în ciuda faptului de a fi savurat cartea din scoarță în scoarță, nu am înțeles decât jumătate din ea. Am știut de la prima pagină că acesta nu va fi un roman pe care-l lecturez pur și simplu ci unul din care voi învăța.

Structura romanului este foarte complexă, fiind împărțită în nouă capitole care sunt la rândul lor împărțite între vocea naratorului și cele ale celor trei protagoniști principali, Unchiul, Radha și Shyam. Cele nouă capitole reprezintă Navarasele, cele nouă emoții, în sanscrită: dragoste, dispreț, amărăciune, furie, curaj, teamă, dezgust, mirare, pace. Acestea sunt sentimentele pe care cei trei protagoniști le încearcă pe parcursul poveștii. Deși Chris este cel care provoacă toate aceste sentimente, el este singurul care nu are o voce care să-i spună povestea din interior. El este cel care trezește în Radha pasiunea și, deși nu sunt foarte sigură, iubirea, în ciuda faptului că aceasta este căsătorită cu Shyam. Casnicia celor doi n-a avut la bază o dragoste adevărată sau măcar o pasiune împărtășită, iar acest lucru se resimte în felul în care cei doi se văd unul pe celalalt. În ochii Radhei, Shyam este un om demn de dispreț datorită

dorinței sale de a face avere și a faptului că îi plac lucrurile banale, chiar clișeistice. În ochii lui Shyam, Radha este ca o nestemată pe care el are mândria de a o purta cât mai la vedere. El o iubește chiar dacă nu o înțelege, pentru că nici nu consideră că ar trebui să o înțeleagă. În realitate, nici Radha nu-l cunoaște și nu-l înțelege pe Shyam, iar această lipsă de cunoștere și de înțelegere reciprocă după opt ani de căsnicie este ceea ce duce la întâmplările care au loc. Unchiul este cel pentru care Chris apare în viețile celor trei, vrând să scrie o carte despre viața acestui om pe care-l admiră ca pe un mare artist, și este cel care își deapănă povestea vieții într-un mod atât de complex încât uneori te îndoiești de realitatea spuselor sale. Însă acesta este un om care își iubește arta în asemenea măsură încât ajunge să trăiască prin ea. De aceea povestește totul și, într-o oarecare măsură, percepe totul prin arta sa, kathakali.

În

Cele nouă chipuri ale inimii

se împletesc în mod seducător realitatea, misticismul, realismul magic și valorile culturale. E o carte din care se pot învăța multe și din care eu n-am înțeles poate nici jumătate. De aceea am să revin asupra ei peste câțiva ani, după ce sper că îmi voi fi îmbogățit cunoștințele despre cultura și mitologia hindusă, ceea ce cred că mă va ajuta să înțeleg mai bine acest roman extraordinar.

Plusuri:

stilul și structura care se întretes în mod seducător pentru a da naștere unor povești fascinante, te face să ai impresia că o asculți pe Sheherezada.

Recomandare:

celor care doresc mai mult decât să asculte o poveste, își doresc să fie învăluiți în ea, vrăjiți, fermecați.

Scris de Andrea Balint

SURSA:

Bookblog.ro